

၁၆၀၀၀၀၀

နိုင်ငံတော်
အလင်းစာပေလီ

(၁)

“အေးရိပ်မွန်ခြံကို မြန်မြန်ရောက်ပါစေ အေးရိပ်မွန်ခြံကို မြန်မြန်ရောက်ပါစေ မိုးမရွာပါ စေနဲ့”

တောင်ဘက်က မည်းတက်လာသော မိုးလုံးကြီးကိုကြည့်ကာ အငှားယာဉ်တစ်စီး၏ နောက်ခန်းတွင် ပါလာသော မိန်းမပျိုကလေးသည် အသည်းအသန် အသက်မရှူစတမ်းဆုတောင်း၍ လာ၏။

မျက်နှာကလေး သွေးရောင်ပျောက်ကာ ဖြူဆွတ် နေသော မိန်းကလေးကို ကားနောက် ကြည့်မှန်မှ ကြည့်ကြည့်နေသော အငှားယာဉ်မောင်း၏ မျက်နှာကြီးသည် ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြစ်နေ၏။

မိန်းကလေးမှာ သူ့မျက်နှာကြီးကို ကြည့်မိလေလေ ကြောက်အားပိုရလေလေနှင့် သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသော လိပ်စာ စာရွက်ကလေးကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ထား နေ၏။

လိုရာခရီးသို့ မရောက်တတ် ရောက်တတ် ခင်လေးတွင် လေကြမ်းနှင့်အတူပါလာသော မိုးမုန်တိုင်းသည် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

မိုးကထန်

လေကကြမ်း

လျှပ်စီးတွေလက်

သစ်ကိုင်းတွေကျိုးနှင့် အခြေအနေကဆိုးရွားနေသည်မို့ ယာဉ်မောင်းသည် ကားကို လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ် လိုက်သည်။

“ဘာ ဘာလုပ်တာလဲရှင်”

“လမ်း မမြင်ရဘူးလေ၊ တွေ့တယ်မဟုတ်လား ဆက်မောင်းရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်”

မိန်းကလေးသည် မျက်နှာကလေး ဖြူဖတ် ဖြူရော်နှင့် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရရှာ၏ ။

“သိပ်ကြောက်နေသလား၊ အစ်ကိုရှိပါတယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့”

ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာကြီးဖြင့် မိန်းကလေးထံသို့ ကြည့်ရင်း ယာဉ်မောင်းသမားသည် သူ့နံဘေးက ရှေ့ခုံကို ခေါက်ချလိုက်သည်။

“ရှင် .. ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ညီမလေး ကြောက်နေမှာစိုးလို့ ပါကွာ”

သဘောတရားတွေကို ပါးစပ်ဟလိုက်သည်နှင့် နောက်ကြောအောင် သိသည်မို့ မိန်းကလေး သည် ဘာဘာညာညာတွေ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ၊ ရုတ်တရက် ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ မိုးထဲလေထဲ အားသွန်၍ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးခဲ့တော့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ဆံဖျားမှ ခြေဖျားတိုင်အောင် မိုးရေတွေ ရွဲရွဲစိုကုန်သည်။

ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းတုန်နေရမယ့်အစား သူ့မှာတော့ ချွေးတွေပျံနေပါ၏ ။

ကြောက်လွန်လွန်း၍ လည်း အသက်က လည်ချောင်းဝသို့ ရောက်ရှိနေသည်ဟု ထင်မြင် နေ၏ ။

ပြေးရလွန်း၍ လည်း ကိုယ့်ခြေက ကိုယ့်ကိုယ်ပင် မနိုင်ချင်တော့ဘဲ လဲတော့မယောင်၊ ပြိုတော့မလိုနှင့်

သို့တိုင် တစ်ချက်ကလေးမျှ ဇွဲမလျော့ဘဲ ဆက်၍ ဆက်၍ မနားစတမ်း ပြေးလာခဲ့ရာ တစ်နေရာဆီသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်တော့

တစ်စုံတစ်ခုသောအရာဝတ္ထုဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် တိုက်ခိုက်မိသွားသည်။

“အား”

နာကျင်လှသော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရပြီး
သူ့အသိဉာဏ်တစ်ခုလုံး အမှောင်ကျ သွားတော့သည်။

သို့သော် အချိန် မတာရှည်ခဲ့ပါ

ရေခဲတမျှ အေးစက်လှသော မိုးရေပေါက်ကြီးများ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့
လေနှင့်အတူ မညှာမတာတရစပ် သက်ရောက်နေသည်ကို သူခံစားသိရှိလိုက်သည်။

လဲနေရာမှ သူထဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

ထမရဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေခြင်းနှင့် အတူ
ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းတုန် ခြင်းကိုလည်း အပြင်းအထန် ခံစားလာရသည်။

“ဒီတခါတော့ ငါလမ်းဆုံးရောက်ပြီနဲ့တူပါရဲ့”

မျက်စိကို တင်းကျပ်စွာမှိတ်၍ တုန်လှုပ် ချောက်ချားမှုကို ခံစားနေရစဉ်
သူ့လက်မောင်းကို အသာဖွဖွ ဆုပ်လာမှုကို ခံစားလာရ၏ ။

ပြီးတော့ .. တအိအိပြုနေသော အသံ တစ်ခုကိုလည်း ကြားလာရ၏ ။

မျက်လုံးများကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်တွင် သူ့မျက်နှာနှင့် နီးကပ်စွာ
တွေ့မြင်လိုက်ရ သည်က သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ မျက်နှာကြီးတစ်ခု ...

သူမ အော်သံကြောင့် သတ္တဝါသည် နောက်သို့ခုန်သွားပြီး
မလှမ်းမကမ်းမှ တအိအိအသံပြု ၍ သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

“ခွေး ... ခွေးကြီး အမဲလိုက်ခွေးကြီး၊ ငါ့ ငါ့ကို ကိုက်တော့မှာပဲ”

သေအံ့မှု မှူး ကြောက်လန့်သော စိတ်ကြောင့် လဲနေရာမှ လူးလဲထပြေးဖို့
သူကြိုးစား လိုက်သည်။

မရပါ။

သူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်ဖြင့် သည်းထန်စွာ အသံထွက်၍ ငိုရှိုက်ရင်း မျက်လုံးများကို သာ တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

ကြမ္မာမည်သို့ ရှိမည်ကို ငိုရှိုက်စောင့်စားနေစဉ် စောစောက ခွေးနက်ကြီးသည် သူ့အနီးသို့ တစ်ဖန်ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကာ သူ့နှုတ်သီး အေးစက်စက်ကြီးဖြင့် သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့လက်မောင်းကို တရှုပ်ရှုပ်နမ်းနေ၏ ။

သူ သဘောပေါက်မိလာသည်။ ဤအပြုအမူသည် ရန်သူတစ်ကောင်၏ အပြုအမူမဟုတ် မှန်းကို

မျက်လုံးများကို မရဲတရဲ ဖွင့်လိုက်ပြန်သည့် အခါတွင်တော့ ခွေးနှင့်အတူ သခင်ကို သူ့အနီး တွင် မုဆိုးဒူးထောက် ထိုင်လျက်သား သူတွေ့လိုက်ရသည်။

သခင်ဘေးတွင် ခွေးသည် အမြီးတလှုပ်လှုပ်နှင့် သူ့ကိုကြည့်၍ မဟာမိတ်ဖွဲ့နေ၏ ။ သို့သော် သူ့ကို ငှိုကြည့်နေသော သခင်ဖြစ်ဟန်တူသည့် အရပ် မြင့်မြင့်မားမားနှင့် လူကြီး၏ မျက်နှာတွင်တော့ တင်းမာခက်ထန်မှုကို တွေ့မြင်နေရ၏ ။ သူ့နှုတ်ခမ်းသည် တင်းစေ့နေ၏ ။ သူ့မေးရိုးကြီးက တင်းကားနေ၏ ။

အဆိုးဆုံးက သူ့မျက်ဝန်းတစ်စုံ

စူးရှနက်မှောင်၍ ဒေါသရောင် တစ်လက်လက် ထနေပါ၏ ။

“အောင်မယ်လေး”

ခွေးထက် လူကိုကြောက်ကာ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်၍ အသက်ထွက်လုမတတ် ဖြစ်သွားရသည်။

မျက်လုံးများ ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုသူသည် သူ့ကို စားတော့ ဝါးတော့မယောင် ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်ကို

တွေ့ရပြန်၏။

သည်အခါတွင်တော့ အတင်းရုန်း၍ သူ့အနီးမှ ပြေးဖို့
ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဦးခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖွဲအိတ်ကဲ့သို့
ရွံ့ရေတွေ စီးနေသော မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျသွား၏။

သန်မာသော လက်တစ်စုံသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေပေါ်မှ ဆတ်ခနဲ မ၊
ယူလိုက်သည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် သူ့လက်ထဲတွင် ကလေးလေးနှယ် ရှိနေပါ၏။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ဪ မင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ မသိဘူး ဟုတ်လား”

“ရှင်”

သူ့ပုံကြီးကြည့်ရတာ ကြောက်စရာကြီး၊ ငါ့ကိုများ ငါ့ကိုများ

တွေးလိုက်မိသော အတွေးက သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဇောချွေးများ
ပျံတက်သွားစေသည်။

ချောင်ပိတ်မိနေသော သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို
ကြည့်နေမိစဉ် သူ့ကို စူးစမ်းနေသော ထိုသူ၏ မျက်လုံးများသည် သူ၏ ချိုစောင်းမှ
ဒဏ်ရာကို တွေ့မြင်သွား၏။

တင်းမာခက်ထန်နေသော သူ့မျက်နှာကြီး အနည်းငယ်
ပျော့ပျောင်းသွားသည်ကို တွေ့မြင် လာရ၏။

“မင်းခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မမသိပါဘူး၊ ကျွန်မ ကျွန်မ မိုးထဲလေထဲ ပြေး ပြေးလာရင်း

တစ်ခုခုနဲ့တိုက်မိသွားပြီး လဲ ...လဲ သွားတယ်”

သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိုသူက ကြည့်လိုက်သည်တွင် လမ်းဘေး၌ ရှိနေသော လှည်းတစ်စီး ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“မင်းက လှည်းတစ်စီးလုံးကိုတောင် မမြင်ရအောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ကျွန်မ .. ကျွန်မ.... ကြောက် ... ကြောက်လို့ တအားပြေးလာတာပါ။ မျက်စိထဲမှာ ဘာကိုမှ မမြင်တော့ဘူး”

“ကြောက်တယ်.... မင်းက ဘာကို ကြောက်တာလဲ”

“အဟား ဟား ဟား....ဟား”

မပြီးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်လိုက်သူကို တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာဖြင့် သူ ကြည့်နေမိလိုက်သည်။

ရယ်သံရပ်သွားတော့ သူ့ မျက်နှာကြီးသည်၊ ရုတ်ခြည်း တင်းမာခက်ထန်သွားပြန်သည်။

ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာရမည့်ဘဝ ဖြစ်နေလေပြီမို့ သူသည် တောင်းပန်တိုးလျှိုးခြင်း ပြုရပါတော့သည်။

“ကျွန်မ.... ကျွန်မကို ကူညီပါရှင်၊ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက် ရောက်လာလို့ပါ”

“အဟင်း.... ခုတော့လဲ မင်းက ရေမြွေလေးတစ်ကောင် လိုပါပဲလားဟင်၊ ဒါ ငါ့ကို လက်မြှောက်အရှုံးပေးတဲ့ သဘောပေါ့ ဟုတ်လားစိုးစိုး၊ ဟင်.... ဟုတ်လား”

“ရှင်...စိုး ...စိုးစိုး.... စိုးစိုး.... ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မ.... ကျွန်မက.... စိုးစိုးလားဟင်”

“တောက်.... ဒါထွင်လုံးအသစ်လား၊ တော်တော်မူယာ မာယာများတဲ့

မိန်းမ သွားဟာ”

“ဘုတ်....”

“အား....”

မြေပြင်ပေါ်သို့ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းစွာ ပစ်ချလိုက်သည်မို့
အသည်းခိုက်အောင် နာကျင် လာသော ဝေဒနာက သူ့အသိဉာဏ်ကို
အမှောင်တိုက်အတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းသွားပြန်ပါသည်။

ရက်ရက်စက်စက် ပြုရက်နေသူသည် သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

အကြင်နာတရား အပြည့်ရှိဟန်တူသော ခွေးနက်ကြီးသည်
သူ့ထံသို့ချဉ်းကပ်၍ တအိအိ အသံပြုလိုက်၊ တရှုပ်ရှုပ်နမ်းလိုက်လုပ်နေ၏ ။

“ဘိုနက် လာစမ်း....”

ဘိုနက်သည်၊ သခင့်စကားကို မနာခံဘဲ သတိလစ် မိန်းမောနေသော
မိန်းကလေး၏ အနီးမှာပဲ ရှိနေ၏ ။

“တောက်.... ဒီခွေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါလုပ်မိတော့မယ်”

ခွေးကိုမာန်မဲနေစဉ် မိုးနှင့်လေသည်၊ တစ်ကျော့ထန်၍ လာ၏ ။

သူသည် မျက်လုံးစိမ်းကြီးများဖြင့် မိုးထဲလေထဲ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်
လဲနေသူကို မျက်မှောင် ကြီးကြုတ်၍ စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင်ရှိနေသော
အကြိတ်အခဲများကြား ဒွိဟ ဖြစ်နေသော စိတ်များကလည်း ရှိနေ၏ ။

“ဒီမိုးဒီလေထဲမှာ သူ့ကို ငါဥပေက္ခာပြုခဲ့ရင်တော့ သူသေမှာပဲ၊ ဒါဆို
ငါ့ဘဝထဲက အမှိုက်လဲ ရှင်းသွားမှာပဲ၊ သူ့ကို ငါထားပစ်ခဲ့မယ်”

ရှေ့သို့ခြေလှမ်းဟန်ပြင်လိုက်တော့ ဘိုနက်၏ အသံက သူ့ခြေကို
ပြန်ဆွဲထားလိုက်သည်။

“ထူးဆန်းလှချည့်လား၊ ဘိုနက်က အကြင်နာတွေပွားနေလိုက်တာ၊
ဒီနေရာမှာ သူ့ကိုသာ ငါ ရက်ရက်စက်စက် ထားပစ်ခဲ့ရင် ငါဟာခွေးထက်မိုက်တဲ့
သတ္တဝါဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့၊ အင်း.... ငါ့ဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့ပါလား၊ ဒင်းနဲ့ငါ
ဒီဘဝမှာ ပြန်မဆုံချင်ပါဘူးဆိုတဲ့ကြားက ကြိဖန်ပြီး ဆုံလာရ ပြန်တယ်၊ အို....
ကြာပါတယ်လေ၊ ဒီမိုးဒီလေထဲမှာ သူ့ကြောင့် ငါနဲ့ဘိုနက်ပါ အအေးမိပြီး
သေသွားနိုင်တယ်”

ထိုသူသည်၊ စိတ်မြန်လက်မြန်ပင် သတိလစ် မိန်းမောနေသော
မိန်းကလေးကို ဆတ်ခနဲ မြေပြင်ပေါ်မှ ကောက်ချီကာ ရပ်တန့်ထားသော ကားဆီသို့
ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးများဖြင့် သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ဘိုနက်သည်၊ သူ့ရှေ့ကပြေးကာ၊ ကားပေါ်သို့အလျင်ခုန်တက်၍
နေရာယူထားနှင့်လိုက်သည်။

*

(၂)

မိုးဦး လေဦး ပွဲဦးထွက်က ကြမ်းတမ်းလှပါဘိ

လျှပ်စီးတွေလက်....

မိုးကြိုးတွေပစ်....

သစ်ကိုင်းတွေကျိုးနှင့်

ဧည့်ခန်းထဲက မှန်ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် အိမ်ခန်းဆီးကို
လက်ဖြင့်သိမ်းကိုင်၍ ပြင်ပ မြင်ကွင်းထဲသို့ ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးကြီး၏
မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေမှုများ အထင်း သား ပေါ်လွင်၍ နေ၏ ။

သားနဲ့ ဘိုနက် ပြန်ပဲလာနေသလား....

ဆေးခန်းမှာပဲ မိုးလေအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသလား၊
ဟင်း....ငါ့နှယ်နော် ရင်ပူလိုက်ပါဘိ။

ရင်ပူနေမိသည်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည် ပြင်ပသို့ကြည့်ရင်း
ကြည့်ရင်း.... သူ့မြင် ကွင်းထဲသို့ လင့်ရီဗာကားတစ်စီးကို မြင်တွေ့လာ၏ ။

“ဟော.... သားပြန်လာပြီ”

သူသည် အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့်
အိမ်ဝင်တံခါးမကြီး ဆီသို့ ပြေးကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

လေသည် မိုးမှုန်တို့နှင့်အတူ သူ့ထံသို့ ဝေါခနဲ တိုးဝင်လာသည်။

ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်တန့်သွားသော ကားပေါ်မှ ဘိုနက်
ခုန်ဆင်းလာပြီး အိမ်ထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ အမြီးနှန့်ကာ ကားကိုကြည့်နေသည်။

ကားမောင်းသူ သူ၏ သားသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကားထဲကုန်း၍

တစ်စုံတစ်ရာကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။ သူ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သော အခါတွင်တော့ မိန်းမောပျော့ခွေနေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သား၏ လက်တွင် သူတွေ့လိုက်ရသည်။

သူ အံ့သြတွေဝေနေမိစဉ် သားသည် သူ့ရှေ့ကဖြတ်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ၏ ။

“သား.....သား..... ဘယ်ကမိန်းကလေး..... ဟင်..... သူ”

“မိစိုး.....”

ဒေါ်မိုးနွယ်၏ မျက်နှာကြီး အလိုမကျဟန်ဖြင့် တင်း သွားပြီး သားဖြစ်သူကို ဆတ်ခနဲ ကြည့် လိုက်သည်။

“စိုးစိုး လမ်းဘေးမှာ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ မေ့လဲနေတာ တွေ့လို့ သားခေါ်လာခဲ့တယ် မေမေ”

“ဘုန်းဝင်းထက် မင်း အမှတ်သည်းခြေ မရှိတဲ့ကောင်လား..... ဟင်”

မိန်းမောပျော့ခွေနေသူကလေး၏ မျက်နှာကို ခါးခါးသီးသီးရှိလှဟန်ဖြင့် တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ဒေါ်မိုးနွယ်က မျက်နှာကို ချာခနဲလွှဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ခုအချိန်မှာ အမေအပြစ်တင်ရင်လဲ သားခံရမှာပါပဲ၊ သားသာ မခေါ်လာရင် သူ မိုးတော လေတောထဲမှာ သေမှာပဲ၊ လူလူချင်း ညှာတာထောက်ထားရမယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ဓာတ် တစ်ခု တည်းနဲ့ သား သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့တာပါ အမေ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့ကို ရေစိုအဝတ်တွေ လဲပေးလိုက်ပါ အမေ”

ဘုန်းဝင်းထက်သည် အိမ် အပေါ်ထပ် အခန်းဆီသို့ တက်သွားပြီး ပိတ်ထားသော အခန်းတစ်ခု၏ တံခါးကို ခြေဖြင့်ဆောင့်ကန်ကာ ဖွင့်၍ ဝင်သွား၏ ။

သူ့နောက်သို့ ဒေါ်မိုးနွယ် အပြေးကလေး လိုက်တက်ခဲ့သည်။

ဘုန်းဝင်းထက်သည် သူ့လက်ထဲက မိန်းကလေးကို

ခုတင်ပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်ပြီး ခါးထောက်ကာ စူးစူးရှရှကြီး ကြည့်နေ၏။

သူ့နောက်ဘက်မှ မိခင်၏ ခြေသံကို ကြားရခါမှ သူသည် ချာခနဲလှည့်ကာ အိပ်ခန်းအတွင်း မှ ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးများဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည်။

ဒေါ်မိုးနွယ်သည် သားထံသို့ တစ်လှည့်၊ ခုတင်ပေါ်တွင် တုံးလုံးကလေးလဲနေသော မိန်းမချောကလေးကို တစ်လှည့်ကြည့်ပြီး ပင့်သက်ကြီးရှိုက်လိုက်သည်။

“မိစိုး.... မိစိုး ငါ့သားကို ဘာဒုက္ခ ပေးရအောင် အေးရိပ်မွန်ကို ပြန်ရောက်လာတယ် မသိဘူး”

ဒေါ်မိုးနွယ်သည် စိုးစိုး မည်သော မိန်းကလေးထံသို့ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာဟန် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာကိုလွှဲပစ်ကာ သူ့အနီးတွင်ရှိနေသော ဗီရိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အတွင်းမှ တွေ့ရာမြင်ရာ အဝတ်တစ်စုံကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ဘေးစောင်းကလေး ဖြစ်နေသော စိုးစိုး၏ မျက်နှာကလေးသည် အလွန်ကြည့်ကောင်းသော ကောက်ကြောင်းဖြစ်နေပါ၏။

သူ၏ သုံးရက်လ ခုံးမျက်စနှင့် ရှည်လျားကျော့ရွန်းနေသော မျက်တောင် တို့သည်လည်း ကောင်း၊ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံသည်လည်းကောင်း၊ ပြည့်တင်းဖူးစို ပန်းနုရောင်ပြေး နှုတ်ခမ်းလွှာ ကလေးတို့သည်လည်းကောင်း တစ်ကိုယ်လုံးတွင်အပြစ်ဟူသည်ကိုထောက်ပြစရာမရှိ လှရက် နိုင်လွန်းပါဘိတော့သည်။

ထိုလှရက်နိုင်သူကလေးကို ဒေါ်မိုးနွယ်သည် စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာသောနှလုံးဖြင့် မလွဲမကင်းသာ သောကြောင့်ကိုင်တွယ်နေရပါ၏။

လှလိုက်တဲ့မိန်းမ လူတစ်ကိုယ်လုံး အပြစ်ပြောစရာကိုမရှိဘူး
ဆုတောင်းကတော့ ကောင်းပါတော်.... ဒီအလှတွေနဲ့ မြူဆွယ်ပြီး
ငါ့သားကိုဒုက္ခပေးနေတာခက်တယ်....

ဒေါ်မိုးနွယ်သည် ခါးသီးသော စိတ်ဖြင့် သူ့လက်ထဲတွင် ရှိနေသော
ပဝါနှင့် စိုးစိုး၏ ရေစိုသော ဦးခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကိုင်ပစ်လိုက်မိသည်။

“အား ...”

“ဟဲ့....”

ဒေါ်မိုးနွယ် လန့်ပြီး နောက်သို့ ခြေပြန် ဆုတ်လိုက် မိသည်။

နာနာကျင်ကျင် ရှိလှဟန် မျက်နှာကလေးဖြင့် စိုးစိုးသည် သူ၏
ချိုစောင်းကို လက်ဖြင့် စမ်းနေရင်းက မျက်လုံးများ ဖြည်းညင်းစွာဖွင့်လာသည်။

“ဟင်”

မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး တစ်ထည်ကိုလက်ကကိုင်၍ သူ့အား
ပြူးကြည့်နေသော အမျိုးသမီး ကြီးကို တွေ့ရလျှင် စိုးစိုး၏ နှုတ်ဖျားမှ အာမေဍိတ်သံ
ထွက်ပေါ်လာ၏ ။

“ငါဘယ်ရောက်နေတာလဲ.... ဒီအမျိုးသမီးကြီးက ဘယ်သူလဲ.... သူ....
သူ.... ဟိုမျက်နှာ ပုပ်သိုးသိုးနဲ့ လူကြီးသူ ဘယ်မှာလဲ”

ဦးနှောက်ထဲတွင် အတွေးများ မိုက်ခနဲခံစားလိုက်ရသဖြင့် သူ့
ဦးခေါင်းကို စိုးစိုးသည် လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားလိုက်သည်။

တစ်ခါမျက်လုံးများကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်သည့်အခါတွင်
သူ့ကိုစူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးကြီးကို
ရပ်လျက်ဆဲပင်တွေ့ရပြန်သည်။

“သမီး ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ အမေ....”

သမီး.... အမေ စသည့် နားသောတတွင် အေးသော ချိုသော
အသံကလေးသည် သည်မှဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်း၏ နှုတ်မှထွက်သည်မဟုတ်ဘဲ
အခြားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ နှုတ်မှ ထွက်သည်ဆိုလျှင် ဒေါ်မိုးနွယ်
အတောမတတ်နိုင်သော ပီတိကိုခံစားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့

မျက်လုံးစိမ်းများဖြင့် မိစိုးကို သူကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို အမေလို့ ညည်း မခေါ်ပါနဲ့”

“ရှင်”

စိုးစိုးသည် ကိုယ်ကလေး ဆတ်ခန့် တွန့်သွားကာ ဒေါသအမျက်တွေ
ချောင်းချောင်း ထွက်နေသာ ဒေါ်မိုးနွယ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့များ သူငါ့ကို ဒီလောက် ဒေါသတွေ ထွက်နေပါလိမ့်၊
ငါဘာများလုပ်ခဲ့မိလို့ ပါလိမ့်”

မေးလိုက်ချင်သည့်မေးခွန်းများ ထွက်မလာဘဲ၊

နှုတ်ခမ်းလွှာကလေးများသာ တရွရွတလှုပ် လှုပ်ဖြစ်နေ၏ ။

“ညည်းထွက်သွားလက်စနဲ့ ငါ့သားဘဝထဲက

အပြီးထွက်သွားပါတော့လားဟင် မိစိုး၊ ညည်းပေးခဲ့တဲ့ဝေဒနာတွေ ငါ့သားလေးမှာ
ကုစားလို့တောင်မပျောက်သေးဘူး ခု ညည်း ဒုက္ခပေး ရအောင် ပြန်လာတာ
မဟုတ်လား၊ ညည်း ထွင်လုံး၊ ဟန်လုံးတွေ မိမိုးနွယ် မသိရင်ခက်မယ်”

“အမေ.... အမေ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မ ကျွန်မ

ဘာမှနားမလည်ဘူး အမေရယ်၊ ကျွန်မ သေသွားရင် ကောင်းမှာပါ”

စိုးစိုးသည်၊ ဘေးတစ်စောင်းကလေး၊ မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးတွင်နှစ်ကာ
ငိုရှိုက်နေ၏ ။

ပိတ်ထားသော အိပ်ခန်းတံခါး ဝုန်းခနဲပွင့်သွားပြီး အခန်းထဲသို့
ဘိုနက်နှင့်အတူ ဘုန်းဝင်းထက် ဝင်လာသည်။

“အဝတ်အစားလဲပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ သူ့ကိုဆေးခန်းခေါ်သွားမလို့”

“မိုးနဲ့လေနဲ့ငြိမ်မှသွား၊ သူသေလောက်အောင်ဝေဒနာ
စွဲကပ်နေတာမဟုတ်ဘူး ဘုန်းဝင်းထက်”

“သူ့ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ အမေ”

“အေးလေ ခုသတိရနေပြီပဲဟာ၊ မိုးလေငြိမ်အောင် ခဏစောင့်လိုက်လဲ
ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဘုန်းဝင်းထက်ရယ်၊ အကဲပါမနေစမ်းပါနဲ့”

“မေမေကလဲ ခက်တာပဲ၊ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရတာ မပေါ့ရဘူးဗျ၊ ခုတောင်
သူ့ကိုယ်သူ မသိ သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့”

“ဒီလောက်မှအဖြစ်သဲနေရင် ကြွတော်မူ ကြွတော်မူ၊
မတားတော့ပါဘူးတဲ့၊ တကတဲတော် တစ်ခါသေဖူးလို့မှ ပျဉ်ဖိုးနားမလည်တဲ့ကောင်၊
ဒင်းထိုက်နဲ့ ဒင်းကံပဲ၊ တယ် ဒီခွေးကတစ်မှောင့်၊ သခင်ရော ခွေးရော
ဘယ်လိုတွေကိုး ဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး၊ မြင်ပြင်းကတ်လိုက်တာ လွန်ရော”

“အမေ-အမေ ရေနွေးအိတ်ကလေး ထည့်ပေးပါဗျာ...”

ဒေါ်မိုးနွယ်သည်၊ သားထံသို့မျက်စောင်းနက်နက်ကြီး တစ်ချက်ထိုးပြီး
ထဘီစကိုမ၊ကာ ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဘုန်းဝင်းထက်သည်၊ ပင့်သက်ရှိုက်ပြီး မိခင်ထံမှ မျက်နှာလွှဲကာ

အမွေးပွစောင်ကြီး တစ်ထည်ကို လှမ်းယူ၍ ဖြန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ထိုအမွေးပွစောင်ဖြင့်
စိုးစိုးတစ်ကိုယ်လုံးကိုထွေးကာ ခုတင်ပေါ်မှ ပွေ့ချီယူလိုက်ပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်မှ
ဆင်းလိုက်သည်။

စိုးစိုးသည်၊ ဘုန်းဝင်းထက်၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးတွင် မျက်နှာကလေးကို
ဖိကပ်ကာ တစ်ရှိုက် ရှိုက် ငိုကြွေးရင်း ပါလာခဲ့သည်။

သူဘယ်လောက်ဆိုးဝါးသော အပြုအမူများပြုမိခဲ့၍ ဤသားအမိ၏
မုန်းတီးခါးသီးခြင်းကို ခံနေရပါလိမ့်ဟု သူ့မှာ စဉ်းစားမရနိုင်ဘဲ
ဝမ်းနည်းစိတ်များကသာ အားကြီး၍ နေ၏ ။

“ဟဲ့ဘိုနက်တယ်.... ငါ့မျက်စိနောက်လာပြီးနော်၊
ကြိမ်နဲ့ဆော်မိတော့မယ်”

ဒေါ်မိုးနွယ်သည်၊ ဘိုနက်က စိုးစိုးကို ခုန်ကာခုန်ကာ နမ်းရှုပ်နေသဖြင့်
မျက်စိထဲကြည့်မရ အောင် ဖြစ်လာ၏ ။

“ဘိုနက်ကို မဟန့်ပါနဲ့ အမေ၊ ဒီကောင်ကြီးက ဒုက္ခရောက်တဲ့လူကို
ကြင်နာရမှန်း သိပ် သိတယ်”

“အောင်မာ မင်းက အမေ့ကိုများ ခွေးလောက်မှ အကြင်နာတရား
မရှိတတ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလားဟင်၊ ဘုန်းဝင်းထက်”

“ဟာ.... အမေရာ အရေးထဲ စကားစစ်ထိုး မလုပ်ပါရစေနဲ့၊
အမေ့လက်ထဲက ရေနွေးအိတ် စိုစိုး ရင်ဘတ်အနားထည့်ပေးပါ အချိန်မရှိဘူး၊
ဒေါက်တာ ဝေလင်း ဆေးကု ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

ဒေါ်မိုးနွယ်သည် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် သူ့လက်ထဲက
ရေနွေးအိတ်ကို စိုးစိုး၏ ရင်ဘတ်နားတွင် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဘုန်းဝင်းထက်သည်၊ စိုးစိုးကို ကားဆီသို့ ပွေ့ယူသွားပြီး
ရှေ့ခန်းကခုတွင် တင် လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဘိုနက် မင်းမလိုက်ရဘူး နေခဲ့”

ဘိုနက်သည်ကားနောက်ခန်းတွင် ခုန်တက်၍ အကျနေရာယူပြီးခါမှ
အောက်သို့ပြန်ခုန် ဆင်းကာ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ပြီး
ကားကိုကြည့်လျက်တအိအိအသံပြုနေ၏ ။

ဘုန်းဝင်းထက်သည် သုန်မှုန်နေသော မိခင်ထံသို့ တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်ပြီး ကားစက်ကိုနှိုး ၍ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေ၊ သား သတ္တဝါ တစ်ယောက်အနေနဲ့
ကယ်တင်နေတာပါ၊ အမေ နာကြည်းသလို သား သူ့ကို နာကြည်းလျက်ပါပဲ အမေ”

*

(၃)

လေမထန်တော့သော်လည်း မိုးကတော့ အားကောင်းစွာ ရွာဆဲရှိ၏။

သည်မိုးသည်းသည်း ထဲကိုကြည့်ကာ စိုးစိုးမှာ

အားငယ်ဝမ်းနည်းစိတ်များ ဖြစ်၍ နေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းလည်း မသိ၊ တွေ့ဆုံ

ကြုံတွေ့နေရသူများကိုလည်း မသိ၊ ဘယ်က ခရီးစ၍ ဘယ်ခရီးကို

သွားနေမှန်းလည်း မသိ။

တွေးလေတွေးလေ ဦးနှောက်ထဲနောက်ကျ မည်းမှောင်လေနှင့်

နောက်ဆုံးတော့ စိုးစိုးသည် မခန်းခြောက်နိုင်သော မျက်ရည်တို့ဖြင့် တရှုပ်ရှုပ်ငို၍
သာ နေမိတော့သည်။

“မင်း မျက်ရည် တယ်ပေါ့ပါလား ဟာ စိုးစိုး၊ ဒါ

ဘာအတွက်ကျနေတာလဲ”

“ဟင်”

စိုးစိုးသည် သူ့ဘေးကလူကို ကိုယ်လုံးကလေး သိမ့်ခနဲ တွန့်သွားပြီး

ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ငါ မေးတာ ဖြေစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘာအတွက်

မျက်ရည်ကျနေရတာ လဲ ဆိုတာ”

“ကျွန် ကျွန်မကို ဟိန်းလိုက် ဟောက်လိုက် သိပ်မလုပ်ပါနဲ့

အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မအရမ်း စိတ်အားငယ်နေလို့ပါရှင် အစ်ကို မကူညီနိုင်ဘူးဆိုရင်
လမ်းဘေးမှာ ချထားခဲ့ပါ ရပါတယ်”

“အဟင်း.... ဟင်း.... ဟင်း၊ မင်း အညံ့ခံပုံကလေးက

သိပ်သင်းတယ်ကွာ၊ မင်း ဘာတွေ စားပြီး ပြောင်းလွဲသွားတာလဲ၊ ကျားသစ်မလို
ရဲရဲတောက် စိုးစိုးကနေ အသည်းငယ်တဲ့ ယုန်သူငယ် မလေးဖြစ်သွားတာ
တယ်ပီပြင်ပါလား၊ ဧကန္တ မင်း ဒါရိုက်တာကောင်းနဲ့ တွေ့သွားပြီ ထင်တယ်”

“ကျွန်မ.... ကျွန်မ နားမလည်တဲ့စကားတွေနဲ့ ကျွန်မကို
နှိပ်စက်မနေပါနဲ့၊ အစ်ကိုပြောတာ တွေ တစ်လုံးမှ ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူး”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“ကျွန်မ မညာတတ်ပါဘူး ရှင်”

ပကတိ ရိုးသား ဖြူစင်မှုကို ချောမွတ်လှပနေသော မိန်းကလေး၏
မျက်နှာပေါ်တွင် ဘုန်းဝင်းထက် တွေ့မြင်နေရပေ၏ ။

“စိုးစိုး သူ့ ခေါင်းက ဒဏ်ရာကြောင့် အတိတ်မေ့သွားတာများလား....၊ သူ့
မျက်နှာကလေး ပေါ်မှာ လိမ်ညာကောက်ကျစ်ရက်စက်မှုတွေ
လုံးဝကင်းစင်နေတယ်”

စိုးစိုး၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ ဝေဖန်သုံးသပ်နေစဉ် ဘွားခနဲ သူ့ရှေ့မှာ
ကားကြီးတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ လန့်ဖျပ်ပြီး ကားကိုဘေးသို့ ဆွဲချလိုက်သည်။

“အား....”

စိုးစိုးသည် စောင့်ဖြင့် လုံးထွေး၍ ရှေ့သို့ကျသွား၏ ။

ဘုန်းဝင်းထက်သည် ကားကို ရုတ်တရက် စက်သတ်ပြီး
ခုံကြားထဲကျသွားသော စိုးစိုးကို ပခုံးမှ ဆွဲယူ၍ သူ့ကိုယ်ကလေးကို ထိုင်ခုံတွင်
မတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲကွာ”

စိုးစိုးသည် တစ်ကိုယ်လုံးနာကျင်လွန်း၍ အံ့ကိုတင်းနေအောင်
ကြိတ်ထားကာ မျက်လုံးများ ကို တင်းကျပ်စွာ မှိတ်ထားနေ၏။

“မင်း သိပ်နာသွားလားဟင်”

စိုးစိုးက မဖြေ။

“တောက်.... ဒီလောက် မိုးရွာနေတာ ကားကို အရမ်းမောင်းလာတယ်၊
တစ်ယောက်တည်း သာဆိုရင် ပြန်လှည့်ပြီး လိုက်တိုက်ပစ်တယ်”

ရမ်းကမ်းစွာမောင်းနှင်သွားသော ကားသမားအပေါ် ဘုန်းဝင်းထက်
ဒေါသတွေ နင်းထွက် သွား၏။

အံ့ကလေးကြိတ်၍ တအင်းအင်း ညည်းနေသော စိုးစိုးကိုကြည့်လိုက်၊
ကားကို ဂရုစိုက် မောင်းနှင်လိုက်နှင့် ဘုန်းဝင်းထက်သည်၊ ဒေါက်တာဝေလင်း၏
အထူးကုဆေးခန်းဆီသို့ ရောက် လာသည်။

သူသည် ဆေးခန်းရှေ့တွင် ကားကိုစက်သတ်လိုက်ပြီး
စိုးစိုးဘက်အခြမ်းသို့ လျင်မြန်စွာ ကူးလာကာ ညင်သာစွာ ပွေ့ချီလိုက်သည်။

စိုးစိုးသည် သူ့ရင်ခွင်တွင် ကလေးလေးတစ်ယောက်နှယ် ရှိနေ၏။

သိကျွမ်းနေသော သူနာပြုဆရာမလေး နော်ခူဖောသည်၊
ဘုန်းဝင်းထက်၏ လက်ပေါ်တွင် လူနာကိုတွေ့လိုက်ရလျှင် ပျာပျာသလဲ၊ လက်ထဲက
ဘော်လံပင်ကိုချကာ အပြေးကလေးချဉ်းကပ် လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုဘုန်း....”

“ခေါင်းမှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရထားတယ်၊ ဒေါက်တာကော
ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်.... ရှိတယ်၊ တစ်ခါတည်းသာခွဲစိတ်ကုသဆောင်ထဲကို
ဝင်လိုက်တော့”

ဘုန်းဝင်းထက်သည်၊ ခွဲစိတ်ကုသဆောင် ခုတင်ဆီသို့ရောက်လျှင်
စိုးစိုးကို အသာချပေး လိုက်သည်။

သူနာပြု ဆရာမကလေးက သတင်းပို့လိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာ
ဝေလင်းသည်၊ လူနာတစ်ဦး ကို ဆေးထိုးပေးပြီးသည်နှင့် ခွဲစိတ်ကုသဆောင်ဆီသို့
ရောက်ချလာ၏ ။

“ဘာလိုဖြစ်လာတာလဲ ကိုဘုန်း”

ဘုန်းဝင်းထက်သည်၊ နာကျင်မှုဝေဒနာကို အပြင်းအထန်ခံစားနေရသော
စိုးစိုးကို တစ်ချက် ကြည့်ပြီး ဒေါက်တာဝေလင်း၏ မေးခွန်းကို ဖြေလိုက်သည်။

“အိမ်က ဘိုနက်ကို ကာကွယ်ဆေးထိုးပေးပြီး အပြန် သူ့ကိုခေါင်းမှာ
ဒဏ်ရာနဲ့တွေ့ခဲ့ရ တာပဲ ဒေါက်တာ၊ သူ မိုးရွာထဲပြေးရင်း
လှည်းနဲ့ဝင်တိုက်မိခဲ့တယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ဒေါက်တာဝေလင်းသည်၊ စိုးစိုးကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုများ
ပြုလုပ်လိုက်သည်။

ချိုစောင်က ဖူးယောင်ပေါက်ပြသွားသော ဒဏ်အပြင်၊ နူးခေါင်း၊
တတောင်ဆစ်တို့တွင် ပွန်းပဲ့ပေါက်ပြနာများ စစ်ဆေးတွေ့ရှိလိုက်သည်။

“အင်း ချိုစောင်းက ဒဏ်ရာကိုပဲ နည်းနည်းပူတယ်၊
ကျန်တာတွေကတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ညီမခေါင်းထဲက မူးသလားဟင်”

“မူးတယ်....”

“အင်း ပျို့တာတွေ အန်တာတွေ ဖြစ်လာရင်တော့ နျူရီ (ဦးနှောက်နဲ့
အာရုံကြော) ကို ပို့ရမှာပဲ ကိုဘုန်းဝင်းထက်”

“ဟုတ်ကဲ့ လိုအပ်သလို ကုသစောင့်ရှောက်ပေးပါ ဒေါက်တာ”

စိုးစိုးကို ဆေးဝါးကုသမှုများပေးပြီး လူနာဆောင်ခုတင်ဆီသို့

ပြောင်းရွှေ့ထားရှိလိုက်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ စိတ်ဓာတ် အရမ်းကျနေပုံပဲ”

“ကြောက်.... ကြောက်လို့ပါ”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ၊ မင်း ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ချရတဲ့နေရာကို ရောက်နေပြီပဲ စိုးစိုး”

“စိုးစိုး အင်း.... စိုးစိုးလို့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှတ်ယူလိုက်ပါတော့မယ်”

“အဟွန်း”

ခန်းခန့် မျက်နှာပေးဖြင့် ဘုန်းဝင်းထက်သည် စိုးစိုး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

စိုးစိုးသည်၊ မျက်နှာကလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားကာ၊ မျက်လွှာကို ချထားရင်းက

“စိုးစိုး ဘယ်လောက်ကြီးလေးတဲ့ အပြစ်တွေလုပ်ခဲ့မိတယ်ဆိုတာ စိုးစိုး စဉ်းစားလို့ မရနိုင် သေးဘူး အစ်ကို၊ ပြန်သတိရလာတဲ့အခါကျရင် အစ်ကိုပေးတဲ့အပြစ်ကိုခံယူဖို့ အသင့်ပါပဲ၊ ခုတော့ စိုးစိုးကို စိုးစိုးကို ပစ်မထားပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်.... နော်”

စိုးစိုးကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်ကို အပြစ်ကင်းစင်နေသည်။

တောင်းပန် တိုးလျှိုးနေသော သူ၏ ကရုဏာသံအေး ကလေးကလည်း “နော်” ဆိုသော စကားလုံး ကလေးဖြင့် အဆုံးသတ်ထားပါ၏ ။

ဘုန်းဝင်းထက်သည် သူ့ကို ကြည့်ပြီး ရင်အုံကြီးမြင့်တက်သွားသည်အထိ ပင့်သက်ရှိက်မိ နေ၏ ။

သူသည် စိုးစိုးကိုတစ်စုံတစ်ခုသောအဖြေကို မပေးခဲ့မိဘဲ စိုးစိုး၏ အခန်းမှထွက်ခဲ့သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ စိုးစိုး ကျန်းမာစေလာရန် ဆုတောင်းနေမိပါ၏။

*

ငြိုးမာန်ကြီးစွာ ရွာခဲ့သော မိုးသည် ယခုတော့ခပ်ဖွဲဖွဲကလေးသာ ကျနေတော့သည်။

ဘုန်းဝင်းထက်သည် ကားကို “အေးရိပ်မွန်” ဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းခဲ့ရင်း သူနှင့် စိုးစိုး အကြောင်းကို စဉ်းစားလာခဲ့သည်။

အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားဘဲ ယောက်ျားအသည်းကို ကစားစရာအရုပ်ကလေးနှယ် ကစား တတ်ပါသော စိုးစိုးကို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ပြန်ဆုံခွင့်များရခဲ့ရင် နောင်ကြည်အောင် ဆုံးမပစ် လိုက်မည်ဟု ဘုန်းဝင်းထက် သန္နိဋ္ဌာန် ချမှတ်ခဲ့သည်။

ယခု စိုးစိုးကို တွေ့ရလေပြီ....

တွေ့ရရုံတင်မက စိုးစိုး၏ အသက်ကိုပင် သူကကယ်တင်ရှင် ဖြစ်လာရ၏။

ချမှတ်ခဲ့သော သန္နိဋ္ဌာန်များ ဘယ်သောင် ဘယ်ကမ်း ဆိုက်ကုန်ကြလေပြီ မသိတော့....

“စိုးစိုး.... မိစိုး.... မင်း ငါ့ဘဝထဲကို တစ်ကျော့ပြန်ဝင်လာပုံကလေး ၊ သိပ်သင်းတယ်ကွာ.... တကယ့်ကို အဆိပ်အတောက်ကင်းပြီး ခြေသုတ်ပုဆိုး

မြေစွယ်ကျိုးဖြစ်လာတဲ့ မင်းကိုရက်စက်နိုင် တဲ့အသည်းငါ့မှာရှိခဲ့ရင်း
မင်းခုလောက်ဆိုရင် မိုးထဲလေထဲမှာ အသက်စင်းစင်းထွက်ပြီး မိုက်ဇာတ်
သိမ်းလောက်ပြီ၊ ခုတော့ မင်း သက်ဆိုးရှည်ရဦးတော့မယ်....

“ဟား”

စိတ်မောသွားဟန်ဖြင့် သူ့ဦးခေါင်းက ဆံပင်များကြား လက်ချောင်းများ
ထိုးသွင်းကာ နောက်သို့ထိုးချလိုက်သည်။

သူ့မျက်စိထဲတွင် ခိုကိုးရာမဲ့ စိုးစိုး၏ မျက်နှာ....

သူ့နားထဲတွင် သနားကရုဏာသက်ဖွယ်ရာ စိုးစိုး၏ အသံများက
စိုးစိုးနေ၏ ။

စိုးစိုး ဘယ်လောက်ကြီးလေးတဲ့အပြစ်တွေလုပ်ခဲ့မိတယ်ဆိုတာ
စိုးစိုးစဉ်းစားလို့မရနိုင်သေး ဘူး အစ်ကို၊ ပြန်သတိရလာတဲ့အခါကျရင်
အစ်ကိုပေးတဲ့အပြစ်ကို ခံယူဖို့ အသင့်ပါပဲ ခု .. ခုတော့ စိုးစိုးကို စိုးစိုးကို
ပစ်မထားပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်နော်....”

“စိုးစိုး စိုးစိုး နင်ဟာ ခုအထိ ငါ့ကိုဖမ်းစားနိုင်သေးတဲ့
နတ်ဆိုးမပါလား....နင်နဲ့ပတ် သက်လို့ ငါ အမေနဲ့ ပြဿနာတက်ရဦးတော့မယ်၊
ငြိမ်းချမ်းနေတဲ့ အမေနဲ့ ငါ့ကမ္ဘာထဲမှာ မွေဖို့ ရောက်ဖြစ်အောင်
ရောက်လာသေးတယ်ကွာ၊ တောက်.... မင်း ငါ့ဘဝထဲက ထာဝရပျောက်သွား ဖို့
ကောင်းတာ”

“အစ်ကို.... အစ်ကို.... အစ်ကို”

“ဟင်း.... ကို မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါကသူ့အတွက် အစ်ကိုဖြစ်သွားရပြန်ပြီ၊
တတ်လဲတတ်နိုင် လွန်းတဲ့ မိစိုး ဒါမင်းရဲ့ နည်းသစ် ပရိယာယ် မာယာတွေလား
ဘာလားဆိုတာ.... အချိန်က စကား ပြောလာမှာပဲ အဲဒီ အခါကျရင်တော့ ဟင်း”

တစ်ယောက်တည်း ကြိမ်းရင်း ကားကို အေးရိပ်မွန်၏
ဆင်ဝင်အောက်တွင် တုံ့ခနဲထိုးရပ် လိုက်သည်။

*

(၄)

လမ်းဘက်သို့ လည်တရှည်ရှည်နှင့် ထိုင်စောင့်နေသော ဒေါ်မိုးနွယ်သည် သားဖြစ်သူ၏ ကားဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလျှင် ပြေး၍ ကားတံခါးဖွင့်လိုက်သည်။

စိုးစိုး ပြန်ပါလာသည်ကို မတွေ့ရ။

သုန်မှုန်မည်းညစ်နေသော သား၏ မျက်နှာကြီးက သူ့အတွက် တွေးတောစရာတွေ တစ်ပုံ တစ်ပင်ကြီး ဖြစ်စေလိုက်သည်။

“သွားစမ်းကွာ.... ဒီခွေးက တစ်မှောင့်”

“ကိန်.... အိ အိ.... အိ အိ”

သခင်၏ အကန်အကြောက်ကို ခံလိုက်ရသဖြင့် အမြီးကလေးလှုပ်ကာ ဘိုနက်သည် ဝေးဝေးတွင်သွားထိုင်နေ၏ ။

“မင်း ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ဘုန်းဝင်းထက်”

“သား ဘာဖြစ်နေလို့လဲ အမေ”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဘိုနက်ကို ကန်ပစ်ရတာ လဲ၊ သူ ဒီလိုပဲ ကြုံတတ်တဲ့ ဥစ္စာ”

ဘုန်းဝင်းထက်သည် မိခင်ထံမှ မျက်နှာကို လွှဲကာ ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဒေါ်မိုးနွယ်သည် သားရှေ့က ထိုင်ခုံအနီးတွင် ရပ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ကျောမှိုကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ သား၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းစစ်ဆေးနေ၏ ။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ အမေ့ကို ပြောစမ်း ဘုန်းဝင်းထက်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“မင်းကို ငါမွေးထုတ်လာတာပါ။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်တာတောင် မင်း ငါ့လက်က မလွတ် သေးပါဘူး၊ လိမ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်.... ဘုန်းဝင်းထက်၊ မိအေးနှစ်ခါနာမယ့် အလုပ်မျိုး လုပ်မယ် ကြံစည်နေရင်တော့ မင်းလောက် နွားကျတဲ့ကောင် ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ အမေ့စကား မင်း နားမထောင်ရင်တော့ မင်းဒဏ်ကို အမေ မင်းနဲ့ပူးပေါင်းပြီး မခံနိုင်ဘူး၊ ရိပ်သာပဲ သွားနေ တော့မယ်”

“အမေကလဲ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး၊ ပါးစပ်က ပေါက်ပေါက် ဖောက်နေသလိုပဲ၊ စိတ်ညစ်တယ်”

ဘုန်းဝင်းထက်သည် ဝုန်းခနဲ ထိုင်ရာမှ ထကာ သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်သွားပြီ တံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဒေါ်မိုးနွယ်သည် ပိတ်သွားသော သား၏ အိပ်ခန်းတံခါးကိုကြည့်၍ စိုးစိုးကို ကောင်းကောင်း ကြီး မေတ္တာပို့၍ နေ၏ ။

“ခုမှ အနယ်ထိုင်စပြုမယ်ကြံကာရှိသေးတယ် ငါတို့သားအမိနှစ်ယောက်ဘဝထဲကို ဒီမိစ္ဆာမ ပြန်ဝင်လာတယ်၊ ဒင်းကိုတော့ ငါမကျေဘူး၊ ဆေးကုပြီး ငါ့အိမ်ပြန်လာလို့ကတော့ ဘုန်းဝင်းထက် နဲ့ ရောပြီး ငါ နွားကျမခံဘူး၊ ဒင်းကို နောင်ကြဉ်အောင် လုပ်လွှတ်ပစ်မယ်၊ မိုးနွယ်တဲ့ တစ်ခါပဲ အသေခံမယ်၊ နှစ်ခါအသေမခံဘူး၊ အိမ်က နွားလိုအကောင်ကိုလဲ ဒီတစ်ခါတော့ ခွေးဖြစ်ဖြစ် ကြောင်ဖြစ်ဖြစ် လျစ်လျူကို ရှုထားလိုက်တော့မယ် ဟင်း”

ဒေါ်မိုးနွယ်သည် ရင်ထဲတွင် အကြိတ်အခဲကြီးစွာဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ကြိမ်းမောင်း ပြီး ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်လိုက်သည်။

ပြင်ပလောကတွင် မိုးလေတို့က တန့်နေသည့်အပြင် မိုးကောင်ကင်တွင်

သက်တန့်ထွက်၍ တိမ်များပင် တောက်နေသည်ကို ဒေါ်မိုးနွယ် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့ သံယောဇဉ်ကြိုးများရှိရာ အိမ်နောက်ဖေးဆီသို့
စိတ်ကရုတ်ခြည်းရောက်ရှိသွားသည်။

“ငါ့အကောင်တွေ၊ ငါ့အကောင်တွေ ဘာဖြစ်နေလဲ သွားကြည့်ဦးမှ”

မီးဖိုဆောင်ဘက်ဆီသို့ အပြေးကလေး ရောက်ရှိသွားကာ
အိမ်နောက်ဖေး တံခါးပေါက်ကို သူ ဟင်းလင်းဖွင့် လိုက်သည်တွင် မိုးဒဏ်
လေဒဏ်ကြောင့် ခြံနောက်ဖေးဘက်ရှိအပင်များ ကျိုးသည်ကကျိုး၊ ပဲ့သည်ကပဲ့၊
လဲသည်က လဲနှင့်....

တစ်နိုင်ငံမွေးမြူထားသော ကြက်ခြံများကလည်း ဖရိုဖရဲနှင့်
အမိုးဖွာလန်ကျသည်ကလည်း ကျဲနေ၏ ။

“ငါ့နှယ်နော်.... ဒုက္ခပါပဲ”

ထဘီကို တိုတိုပြင်ဝတ်ကာ ဦးခေါင်းတွင် ဦးထုပ်ကိုဆောင်းပြီး
ခုံဖိနပ်ကြီးကိုစွပ်၍ ဒေါ်မိုးနွယ်ခြံထဲသို့ ဓားမတစ်ချောင်း လက်ကကိုင်ကာ
ဆင်းခဲ့တော့သည်။

*

ဘုန်းဝင်းထက်သည် သူ့ ခုတင် ဘေးက ထိုင်ခုံတွင် ခြေပစ် လက်ပစ်
ထိုင်ချကာ လက်ထဲ တွင် ကိုင်ထားသော စီးကရက်ကို မီးညှိ၍ သောက်လိုက်သည်။

သူသည် စီးကရက်ငွေ့ကို အဆုတ်တွင်းသို့ ရှူရှိုက်သွင်းရင်း
ဆေးခန်းတွင် မျက်နှာငယ် ကလေးဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော စိုးစိုး အကြောင်းကို

စဉ်းစားနေမိ၏။

“ဒီမိန်းမ ငါနဲ့တွေ့ကတည်းက ငါ့ကို ဆိုးကျိုးချည်းပေးခဲ့တဲ့ မိန်းမ ခုသူ့ကို သနားတာ ကလေး တစ်ခုနဲ့ သင်ပုန်းချေလိုက်ရင် ငါသိတယ်၊ ငါနဲ့အမေ အကြီးအကျယ် စိတ်ဝမ်းကွဲရတော့ မယ်၊ အင်း.... ငါ့ဘဝထဲမှာ သူမရှိသလိုပဲ ထားလိုက်ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်၊ သူ့ကို ငါသွား မတွေ့တော့ဘူး၊ သူ့ထိုက်နဲ့သူကံ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပစေတော့၊ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ဒုတ်.... ဒုတ်.... ဒုတ်”

ဘုန်းဝင်းထက်၏ နားထဲသို့ ခုတ်ထစ်နေသော အသံ ဝင်လာ၏။

သူသည် ထိုင်ရာမှ လျင်မြန်စွာထလိုက်သည်။ လက်ထဲက စီးကရက်တိုကို ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးချေပစ်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခဲ့သည်တွင် မိခင် ဒေါ်မိုးနွယ်ကို အလုပ်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် မိခင်ထံသို့ ခြေလှမ်းကျယ်ကြီးများဖြင့် ရောက်ရှိသွားပြီး မိခင်၏ လက်မှ ဓားမကြီး ကို ယူလိုက်သည်။

“ဖယ်ပါ”

“အမေကလဲဗျာ.... ဒါ အမေ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ပေးပါ ဓား သားကို”

သားလက်ထဲ ဓားကိုပေးခဲ့ပြီး ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့် ထွက်သွားကာ အုန်း တံမြက်စည်း ရှည်ကြီးဖြင့် ကြက်ခြံ အနီးက အမှိုက် သရိုက်များကို လှည်းကျင်း နေတော့သည်။

“အမေ ငါ့ကို တကယ်စိတ်ဆိုးနေတာပဲ၊ အမေ့ကို ငါ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်သင့် တော့ဘူး၊ အမေ အသက်ကြီးပြီ၊ အစားထိုး မရနိုင်တဲ့ ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် အမေကြီး မသေခင် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာဖြစ်အောင် ထားရမယ့် တာဝန်က

ငါ့တာဝန်ပဲ၊ အမေ.... အမေ.... အမေရယ် သားကြောင့် အမေ နောက်ထပ်
ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေရပါဘူးဗျာ”

မိခင်ထံသို့ လှမ်းကြည့်က ဘုန်းဝင်းထက်သည် ရင်ထဲမှာ
ကတိစကားတွေ ပြောကြား နေမိ၏ ။

ထိုညနေတွင် မိုးကြီးအတော်ချုပ်ခါမှ သား အမိ နှစ်ယောက်
အိမ်ထဲပြန်ရောက်ကြသည်။

မိုးက အေးနေသည့်မို့ သားဖြစ်သူ ပူပူနွေးနွေးစားသုံးနိုင်ရန်
ဒေါ်မိုးနွယ်သည် ထမင်းဟင်း လျာများကို ပူအောင်နွေး၍
ထမင်းပွဲပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

“အမေ အတူတူစားရအောင်လေ”

“မင်းစားပါ၊ အမေ မစားသေးဘူး”

ထမင်းစားပွဲတွင်ထိုင်ရင်း ဘုန်းဝင်းထက်သည် မိခင်လက်ကို
ဆွဲလိုက်သည်။

“အမေ သားကို စိတ်ဆိုးနေတာလားဗျာ”

“အမေက သားကိုစိတ်မဆိုးဘူး၊ အမေက သားအတွက် စိုးရိမ်နေတာ၊
စိတ်မကောင်းဖြစ် နေတာ၊ ဒီမိန်းမနဲ့ပတ်သက်လို့ သားခံစားခဲ့ရတာ မျိုး နောက်ထပ်
အမေ မမြင်ချင်ဘူး သား၊ ဒီမိန်းကလေးမျိုးက နဖူးကြိုး ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊
ဒီမိန်းကလေးမျိုးက နဖူးကြိုး ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို လျှပ်ပေါ်လော်လီတတ်တဲ့
မိန်းမမျိုးကို သားဘဝထဲ ပြန်အဝင်ခံမယ်ဆိုရင် သား စိတ်ချမ်းသာ မယ်လို့
ထင်သလား၊ ဝေးပါသေးတယ်သား၊ ဝေးပါသေးတယ်၊ ဒီထက် ဒုက္ခသုက္ခရောက်ဖို့ပဲ
အမေမြင်တယ်”

“အမေရယ် သားလဲသိပါတယ်၊ သူက

စိတ်ကစားလွယ်တဲ့မိန်းမမျိုးဆိုတာ အမေသား အတွက် သောကတွေဖြစ်မနေပါနဲ့၊ သား သူ့ကို ဒုက္ခရောက်လာသူတစ်ဦးအနေနဲ့ပဲ ကူညီလိုက် တာပါ။ သူ့ကို သားနောက်ထပ် ဆက်သွယ်ဖို့ လုံးဝစိတ်ကူးမရှိတော့ပါဘူး အမေ”

“မင်း.... မင်းတကယ်ပြောနေတာလားဟင် ကိုဘုန်း”

“တကယ်ပါ။ အမေက သား လိမ်ညာပြောရမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အမေလေ ဆုတောင်းနေတယ်၊ သားနဲ့ သင့်မြတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို သားအမြန်ဆုံးတွေ့လာနိုင်ပါစေလို့”

“တော်ပါပြီအမေ၊ သား စိုးစိုး တစ်ယောက်နဲ့တင်ပဲ မိန်းမဆိုရင် ကြောက်လှပါပြီဗျာ”

“မိန်းကလေးတိုင်း သူလိုမိန်းမမျိုးချည့် မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ သူက ဗီစေရိုက်ကိုက မကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဒါနဲ့သား သူ့ကိုဆေးခန်းမှာ ဘယ်လိုပြောပြီး ထားခဲ့လဲဟင်”

“လမ်းမှာ ခေါင်းမှာဒဏ်ရာရလဲနေတာတွေ့လို့ ဆေးခန်းကို ပို့ပေးတာလို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ကုန်ကျစရိတ်ဆေးဖိုးဝါးခကိုလဲ ကျွန်တော်က ကုသိုလ်လုပ်ပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် အမေ”

“အေး.... ဒါတော့ အမေလဲ မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ ကဲ.... ကဲ သား ထမင်းစား၊ အေးကုန်လိမ့်မယ်”

“အမေလဲ စားလေ....”

“ကဲ.... ကဲ အူချင်းဆက်နေတာ ကျနေတော့တာပဲ”

ဒေါ်မိုးနွယ်သည်၊ သူ့အတွက် ထမင်းပန်းကန် တစ်ချပ်ကို ယူကာ သားဖြစ်သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

